

Gombás Katalin

INSTAPAPOK

Atompá puffanás sokáig visszhangzik a főhajóban. Valaki megint átesett a térdeplőn. Előrébb hajolok és látom, hogy egy fiatal férfi tápáskodik fel, miközben aggódva vizsgálgatja, eltört-e a telefonja. Több mint harminc éve gyóntatok itt, minden zajt ismerek. Ez az ember azért esett el, mert élő videózott, ami manapság mindennapos dolog. Idejönnek a világ minden szegletéből, és meg akarják mutatni a helyet az otthon maradottaknak. Körbesétálnak, forgatják az okostelefont, tekintetük hol a kijelzőn, hol a freskókon; az otthoniak valószínűleg émelyegnek a szó szerint szédítő élménytől. Aztán idővel annyira belelendülnek, hogy ez lesz a vesztük. Leggyakrabban a Szűz Mária-szobor előtti térdeplő billenti ki őket az egyensúlyukból. Nemrég valaki a padlón fekvé is folytatta a közvetítést, a biztonsági őrnök kellett félbeszakítania. Utólag hallottam, hogy rengetegen látták azt a felvételt.

Van időm megfigyelni az ilyeneket, mostanában nincs sok dolgom. Régóta szolgálók itt, kicsit bele is fáradtam. Heti háromszor állok a gyónni kívánók rendelkezésére, az ötös fülkében, hétfőn, szerdán és pénteken, 11 és 13 óra között. Nem volt ez mindig így: tavalyig egy másik gyóntatófülkém volt, a Cappella Paolinához közelebb, de a húsvét előtti káoszban valakinek túl sok Miatyánkot szabtam ki, és ő reklamált miatta. Pedig megérdemelte, vagy majd meg fogja. Mindenesetre engem az eset után áthelyeztek ide, a kevésbé forgalmas ötösbe.

De nem akarok panaszkodni, megvan a saját törzsközösségem. Csupa helyi, ismerem a múltbeli bűneiket, sőt jó eséllyel a jövőbelieket is, viszonylag kevés a meglepetés. Sokkal jobb, mint kiszámíthatatlan zarándokokkal és egyéb turistákkal vesződni. Signora Eulalia például azóta jár hozzám, amióta itt vagyok. Mióta meghalt a férje, feloldozás helyett ugyan inkább beszélgetésre vágyik. Ő szállítja a legfrissebb pletykákat, mindent tud arról, ami a kerületben történik. Tőle hallottam először Padre Novembre viselt dolgairól is...

Padre Novembre a legfrekvenciáltabb, tizenkettes gyóntatófülke ura. Az olasz mellett angol, spanyol, portugál, lengyel és hindi nyelven is gyóntat, de nem emiatt igazi szupersztár. Néhány évvel ezelőtt -

előljárói engedéllyel természetesen, mert a látszatra mindig figyel – indított egy internetes oldalt, csupa bibliai bölcsességekkel. Találomra kiragad egy idézetet, rámásolja egy szép háttérre, és már dőlnek is a szívecskék. A rajongóinak teljesen mindegy, hogy a szeretetről vagy az apokalipszis lovasairól szól-e az aznapi bölcsesség, amíg jár hozzá egy gondosan kiválasztott tájkép és persze Padre Novembre mindent elárasztó mosolya. Az instapapságnak köszönhetően mindig rengetegen vannak a fülkéje előtt. Amikor én végzek, rá általában még vagy húszan várnak. Gyorsan átint két ember között, én visszaintek, de már nem figyel, aztán bezárok és indulok ebédelni.

Ebédre mindig végzek. Dél-olasz származású lévén már a nagyanyámtól megtanultam, mennyire fontos a megfelelő időben elfogyasztott és megfelelő minőségű étel, nem véletlen, hogy ennyi idősen is ilyen jó formában vagyok. A legjobban persze az otthoni ízeket kedvelem: focaccia barese, puccia, burrata, friselle, taralli – a pugliai konyhának nincs párja a világon. A főzést is a nagyanyámtól tanultam, nem bonyolítom túl, szeretek mindössze pár jóféle összetevőből egyszerűt, de ízletest alkotni. Egy kis lisztből, olívaolajból, szárított paradicsomból meg némi fűszerből olyan focacciát készítek, hogy a receptjét még signora Eulalia is elkérte, amit nem csodálok: a túlgondolt római konyha megfekszi a gyomrot.

Esténként néha Ramón jön át látogatóba. Mexikói vendégmunkás, egy éve érkezett Olaszországba. A felesége és a kislánya, Enrico otthon maradtak, ő pedig havonta küldi nekik a pénzt. Talán azért is kedvelt meg engem, mert a nevem, a Federico, szerinte a fiáéra hasonlít. Az sem érdekli, hogy nem beszélem a nyelvét: ő spanyolul gyón, én olaszul oldozom fel. Eredeti szakmája szerint kertész, de valójában ezermester. Amikor átjön, mindig ellenőrzi, hogy nem csöpög-e a csap, nem lötyög-e a kilincs, és legtöbbször talál valami javítanivalót. Úgy csinál, mintha aggódna az életkörülményeim miatt, én pedig úgy csinálok, mintha elhinném, bár egy meglazult kilincsbe még nem halt bele senki. Természetesen tudom, hogy ő is csak társaságra vágyik, ezért, ha időben érkezik, megkínálom a vacsorából. Evés közben hosszan mesél a mexikói ételekről, amik annyira hiányoznak neki és amikhez fogható a világon nincs, de azért mindig eltűnik a vacsora utolsó morzsája is. Néha készít egy-egy képet vagy videót az asztalnál, és elküldi a feleségének. Tűzrölpattant asszony, jobb, ha nem lesz féltékeny, magyarázkodik.

Ha Ramón is ott van, a megmaradt ételt vacsora után kettéosztom: a felét elviszi másnapra, a másik felét én eszem meg. A kétnapos focacciám is jobb, mint a helyi vackok. Bevallom, előfordul, hogy a torkosság bűnébe esem: néha a gyóntatófülke magányában is megéhezem, különösen, amikor órákig nem jön senki – ilyenkor jól jön pár elcsomagolt falat. Természetesen arra ügyelek, hogy előbb behajtsam az ablakokat, elvégre nem szeretnék senkit megsérteni. Mostanában legtöbbször az sem engem keres, aki hozzám téved be, mind Padre Novembrét akarják.

Az igazi felfordulás úgy kezdődött, hogy valami ambiciózus fotós jó ötletnek tartotta – az ausztrál és amerikai tűzoltós naptárak mintájára – római papokkal díszíteni a kalendáriumot. A mi instapapunk pont kapóra jött neki, ő lett november arca – ennek köszönheti a Padre Novembre nevet is. Mindezért nem kellett mást tennie, mint egy órácskát álldogálni a bazilika előtti macskaköves téren, pár száz galamb között. Az időjárást is mintha direkt ő rendelte volna: a novemberi eső teljesen átáztatta a reverendáját a nagy pózolásban. Szürke felhők, vizesen csillogó macskakövek, csőrüket a szárnyuk alá dugó galambok és a bőrig ázott Padre Novembre acélkék tekintete... Azóta még hosszabb sorok állnak a gyóntatófülkéje előtt, már kordonokkal kell terelgetni a rá várakozókat. Egyre többen érkeznek külföldről is a kedvéért, ő pedig a híressé vált acélkék tekintetével és sziklaszilárd nyugalommal tűri a privát búcsújárást. Meggyőződésem, hogy vannak, akik csak azért vétkeznek, hogy elmesélhessék neki.

Egy nap hiába várom signora Eulaliát a szokott időben. Harminc éve nem hagyott ki egyetlen szerdát sem, csak a férje halálakor, így azonnal aggódni kezdek érte. Amikor két órával később bezárok, még mindig nincs sehol, ezért eldöntöm, hogy a piac felé kerülök a hazaúton, hátha tudnak róla valamit. Éppen indulni készülök, amikor meglátom belépni, kendője mélyen az arcába húzva. Megkönnyebbülten sietek oda hozzá, de meglepetésemre riadtnak tűnik. Kapkodva összehúzza magán a kabátját, ám nem elég gyors: a papos naptár csücske kikandikál két gomb között. Mindketten összezavarodunk, ő magyarázkodni kezd, de nem tudok rá figyelni, szép napot kívánok és távozom. Nem látom többet.

A napok még unalmasabbá válnak signora Eulalia történeteinek nélkül. Már nincs kedvem „kinyitni” sem, megőrjít a Padre Novembréhez

sorban állók és az élő videózók folyamatos csivitelése – ezeknek semmi sem szent. Az egyetlen vigaszt az esti főzés jelenti, bár egy ideje nem érzem az ízeket. Legtöbbször Ramón eszi meg az én részemet is, egészen rászokott az olasz konyhára. Továbbra is küldi a vacsoráinkat dokumentáló fotókat, videókat, néha egy-egy kipróbálásra javasolt recept kíséretében a feleségének. Viccesen azt mondja, a fia már félig olaszként fog felnőni.

A hetek telnek, de a kedvem nem lesz jobb. Talán itt az ideje, hogy kérjem a felmentésemet. Egyik délelőtt érkezéskor valaki vár a gyónatatófülkém előtt. Kérdés nélkül igazítom útba, hogy Padre Novembre a tizenkettesben van, de csak a fejét rázza: ő hozzám jött. Jelentéktelen a vétke, de én ennek is megörülök. Másnap hárman várnak, mindegyikük elmondja, hogy a torkosság bűnébe esett. Gyanús, hogy valaki meg akar viccelni, de hiába nézek körbe, nem látok erre utaló jelet. Úgy látszik, változnak az idők. Aztán napról napra egyre többen jönnek, egy délelőtt pedig egész kis tömeg fogad. A várakozók mellett elsétálva véletlenül meghallom, ahogy két nő összeség: igen, ő az, Padre Puglia. Megállok és a fejemet rázom, tévednek, én Padre Federico vagyok. Erre nevetni kezdenek: Dehogyan atyám, ne vicceljen! Megismerjük, ön van azokon a főzős videókon. Értetlenségemet látva az egyik egy telefont vesz elő a táskájából. Az első, amit megismerek, az olajkiöntőm a konyhapulton, aztán a nagyanyámtól örökölt serpenyőm. És igen, az ott a háttérben én vagyok, épp orecchiottét főzök, tarlórépa zöldjével és chilipaprikával, ahogyan mifelénk szokás. Ramón készítette a felvételt néhány hónappal ezelőtt... Láttuk ám a többit is, mondják a nők. Nem tudok válaszolni, csak a nevet bámulom az oldal tetején: „La cucina di Padre Puglia”¹.

Így tudom meg, hogy Ramón és a felesége gasztropapot csináltak belőlem. Attól fogva minden nap sor áll a fülkém előtt, pedig már heti ötször ott vagyok. A sikeremet látva, az előljáróim természetesen azonnal megadták az utólagos engedélyt az oldal működtetéséhez. Nem sokkal később Signora Eulalia is visszatér. Tíz Üdvözlégyet rovak ki rá csalfaságért, és ezzel fátylat is borítunk az egészre. Ramónnal esténként tarallit sütünk, hogy legyen mit adnom a várakozóknak, akik közül feltűnően sokan kérnek megbocsátást torkosság vétkére.

1 Padre Puglia konyhája.

Egy napon még javában dolgozom, amikor meglátom Padre Novembert távozni, acélké tekintete mintha megkopott volna. Átintek neki két ember között, ő visszaint, de már nem igazán tudok figyelni rá, mert ott a következő várakozó. Mindenesetre elhatározom, hogy másnap hozok neki kóstolót. Hiába na, a november elmúlik, de egy jó focacciára senki nem mond nemet.

ŐR/ANGYAL

Egy, kettő, három... huszonhat, foor-dul! Egy, kettő, három... huszonhat, foor-dul! Még három kör és megvagyok. Reggeli rutin nyitás után. Még két kör. Hacsak valaki el nem rontja. Mert akkor kezdek elölről. Még egy kör. A parketta zenél a talpam alatt. A fordulónál erősen lenyomom a lábam, hogy minél szebben szóljon. Huszonhat lépés oda, huszonhat vissza. Utálok ezt a számot. Semmivel sem igazán osztható. A tizenháromnak nincs értelme, a kettő meg unalmas. Az előző helyem huszonnégy lépéses volt. Az mindennel osztható. Négy, hat, nyolc, tizenkettő... Az volt ám a jó világ!

Amikor végzek, Nadia köszön át a szomszéd teremből. – Nyugodt reggelünk van, ugye, Angelo? – Mosolyából látom, hogy ő is befejezte a napindítóját. Kinézett mind a hat ablakon, egyenként 20 másodpercig, majd sarkig tárta a jobb szélsőt az északi oldalon. Így a levegő egyenesen a Szűz Máriára zúdul. Ha kicsit is élethűbb lenne, lebegne a köpenye. Mintha a szél fújta volna be őket: megérkeznek az elsők. Pózba vágom magam. Ing begombolva, bokák összezárva, síp a nyakban, peckes tartás. Nem kötelező, de szeretem. Méltóságot ad. Főtrák-fejű német család, unatkozó kölykökkel. Az ilyenekhez kell is a méltóság. Kihágászagot érzek. A síp felforrósodik a mellkasomon. Próbálok felmérni őket: trónszék vagy étel, étel vagy trónszék? Ecc-pecc-kimehetsz... A nagyobbik gyerek csokit húz elő a zsebéből. Étél! Kezem a sípon. A kisebbik mohón mellé lép. Síp a számban. A csoki hangos reccsenéssel törik. Illetve csak törne, ha nem lennék résen. A sípszóra megriadnak, az anya felháborodva néz rám. – No food, madam! – rázom a fejem. Villámgyorsan távoznak. A trónszéket meg sem nézik. A szom-

széd teremben Nadia felsóhajt. A Szűz Mária elé lép, testével védve őt a germán betolakodóktól.

Egy – jegyzem fel a számot a mentális jegyzetfüzetembe. Vajon mennyi lesz ma? Még az előző helyemen kezdtem el statisztikákat vezetni. A huszonnégy lépésesben. Rövid idő alatt komoly összefüggésekre derült fény. A kínaiak a németeknél is rosszabbak a kihágások átlagát tekintve. A babakocsis anyák kevesebbszer mennek neki a kiállítási tárgyaknak, mint a francia nyugdíjasok. A trónszék a legénybúcsúra idelátogató angolokat és a szoptatós anyákat vonzza legjobban. Utóbbiak a reakcióik alapján két csoportra oszthatók: szuperérzékenyek és vadul öntudatosak. De könnyek ide, fenyegetőzés oda, III. Pál pápa trónja nem etetőszék, hölgyeim! Síphasználát napi átlaga: 309. Eddigi rekord: 743.

Az éhes németek után egy csoport érkezik. Csigazabáló nyugdíjasok. Peckes tartásból cirkáló üzemmódba kapcsolok. Szememet egyszerre tartom rajta mindenkin, lábaim maguktól kerülnek ki a túrabotokat és járókereteket. Síp készenlétben. Kezdődik a tánc! Egészen kimerülök, mire távoznak.

– Excusez-moi, monsieur! – az öreg valószínűleg a nyugdíjas csoporttól maradt le. A feje alig észrevehetően reszket. Remélem, nem nálam lesz rosszul. – Est-ce réel ou une réplique? – kérdezi a kiállítási darabra mutatva. A csigazabálók két legrosszabb tulajdonsága az önhittség és a tudatlanság. Azonnal látom, hogy egy díszpéldánnyal van dolgom. Mégis mekkora elbizakodottság kell ahhoz, hogy a római birodalom szívében gallul kukorékoljon valaki? Felveszem a kesztyűt. – É l’originale – válaszolom olaszul, és figyelem, mit kezd vele. – Oh, bien – bólogat, majd körbejárattja a szemét a teremben. Mintha aggódna. – Alors pouvez-vous me dire où se trouvent les toilettes? – Az én fejem is reszket, ahogy elmagyarázom neki, hogy a WC-t egy emelettel lejjebb, balra, a folyosó végén találja. Nadia aggódva pislog át a másik teremből – Menj, gyűjts rá, addig tartom a frontot.

A dohányzósarok az egyik eldugott belső udvarban van. Amikor odaérek, hárman is idegből szívják a cigit. Az ajándékboltban dolgozó nő arcán könnyek és fekete csík. – Csak annyit mondtam nekik, hogy a ceruzák nem rajzolgatásra vannak kitéve. Ha tetszik, egy euróért meg lehet venni. Erre az egyik üvöltöni kezdett, hogy gyerekgyűlölő vagyok és legközelebb majd Disneylandbe mennek. Aztán fél órával később

megjelent az értékelés a Tripadvisoron. És most az egész világ azt hiszi, hogy egy szívtelen boszorkány vagyok. A nő zokogni kezd, a többiek együttérzően eregetik a füstöt. Én is csatlakozom hozzájuk, magamban azon tűnődve, hogy a hasmenéses francia nyugdíjast egynek vagy kettőnek számítsam a statisztikában.

Amikor visszaérek, a terem üres, Nadia hangtalanul társalog Szűz Máriával. Ilyenkor nem illik zavarni. A parketta recsegésére felpillant. – Minden rendben volt, Angelo – néz rám megnyugtatóan. – Szabad? – kérdezem, mire bólint. A bal szélső ablakhoz lépek. Addig bámulok ki rajta, míg kimosódik belőlem az ajándékboltos nő zokogása. Kezdődhet a délutáni műszak.

Először a piros ernyő érkezik meg a terembe, aztán – szorosan a fogantyújára tapadva – a szőke idegenvezető, erősen sminkelve, ahogy csak a kelet-európaiak képesek. Gyalázat, hogy már legalább 5 éve itt él, mégsem ragadt rá semmi jó ízlés. Mögötte karattyolva érkezik a csoport. Félkörívben elhelyezkednek a trónszék körül, egymás szavába vágva gajdolnak, bólogatnak. A szenzoraim veszélyt jeleznek. A piros esernyő egyetlen lendítésére a zsvivaj megszűnik. A sípot markolom, igyekszem nemtörődöm arcot vágni. Újabb lendítés a piros ernyővel. A csoportból előrelép egy ötven körüli férfi, zsebéből gyűrött szalvéta kandikál ki. Bízom benne, hogy nem egy szendvicset rejt... Ő azonban egy kisebb CD-lejátszót húz elő a kabátja alól, majd a földre teszi. Felé lépek, de elkéstem. Amint a férfi megnyomja a play gombot, a termet betölti az argentin tangó hangja. A csoport tagjai párokba rendeződve táncolni kezdenek. – Flashmob – kacsint rám a szőke idegenvezető –, nagyon trendi. Rekedtre fújom a sípot.

Zárórakor éppen a friss statisztikákat összegzem magamban. – Angelo, van egy perced? – szól át a másik teremből Nadia. Mi ütött ebbe a nőbe? Ilyenkor nem szokott megzavarni. Egy zacskó süteményt tart a kezében. Összeszorul a gyomrom. A síp a nyakamban melegedni kezd. Hát ő is? – Ma vagyok itt utoljára – folytatja –, holnaptól áthelyeznek az ajándékboltba. Eszel velem egy búcsúsütit? – A fém forróságát az ingemen keresztül is érzem. Nadia két papírtányért varázsol elő a széke alól. – Nézd, mindenre gondoltam! És csinálhatjuk nálam is.

A síp szinte lyukat éget a bőrömbe. Nem bírom tovább! Letépem és messzire hajítom. Hangosan koppan III. Pál trónján. Nadia szeme elkerekedik. Az almás sütemény szétomlik a szánkban. Egyetlen morzsa

sem hullik a padlóra. Suhogást hallok. A hátunk mögött Szűz Mária köpenye finoman lebeg az esti szélben.

BŐRKÖTÉSBEN

A nap, amikor Tiszabögi Ilona bőrében ébredek, egy szokványos csütörtök. Az ébresztőóra 6.03-kor csörög, mert ha kerek számra állítom, egész nap fáradtabb vagyok. A fésülködésig minden rendben lévőnek tűnik, a kávé talán keserűbb a megszokottnál, a fogkrém mentolosabb, de semmi, ami gyanakvásra adna okot. A padlizsánszínű kosztümöt tervezem felvenni; két szerződés-kötés vár rám aznap, és illik rendesen felöltözni hozzá. Félálomban kinyitom a tükrös szekrényt, hogy megfésülködjek, a fésű fogai végigszántják a hajamat, ami rövidebb és selymesebb, mint szokott lenni. Csodálkozva nézek a tükörbe, ahonnan álmos macskaszemekkel egy nő néz vissza rám, hajában kék színű tinccsel és az én fésűmmel. Egy nő, aki nem én vagyok.

Hátrafordulok, nincs mögöttem senki. Megtapogatom az arcom, a nő a tükörben ugyanezt teszi. Ismeretlen vonások az ujjaim alatt. Sehol a hegyes áll, a bőr ráfeszül a járomcsontra és a szemöldök keskenyebb, mint az enyém. A haja éppen csak a válláig ér, nyoma sincs a nagyanyámtól örökölt sátorszerű frizurának. A tükörben látom, ahogy a nő szája nagy O-t formál a csodálkozástól, de a hang az én torkomból tör elő. Idegesen kibálom a hajamból a belegubancolódott fésűt, velem szemben a másik arca eltorzul a fájdalomtól: a kitépett hajszálakat vizsgálja. Valahonnan ismerős ez az arc... Figyelem egy ideig, ő sem pislog. Egyre biztosabb vagyok benne, hogy arra a fotóra hasonlít, amit a nemrég olvasott Tiszabögi Ilona-könyv borítóján láttam. Igen, minden kétséget kizáróan, ő az, Tiszabögi Ilona, a híres író! Az én tükörömben!

A telefonom emlékeztetője ránt vissza a valóságba: nemsokára kezdődik az első megbeszélés, sietnem kell. Kirángatom a szekrényből a padlizsánszínű kosztümöt, egy blúzt, és gyorsan öltözködni kezdek. Valami nem stimmel: a szoknya lötyög a derekamon, a blúz lóg a vállamon. A tükörben ellenőrzöm a látványt. Ezek szerint Tiszabögi jóval kisebb nálam – morgok. Sőt nemcsak kisebb, de a padlizsánszín

sem áll jól neki... Lekapkodom a ruhákat, sürgősen találnom kell valami mást. Nem megy könnyen; bármit veszek elő, a nő a tükörben a fejét rázza. Az egyik túl csikos, a másik nem elég trendi, a harmadikat szimplán utálja. Az egyetlen, ami tetszik neki, az aranyszínű bikini-felsőm, amit hirtelen felindulásból vettem egy nyaralás előtt. Aztán a távoli tengerparton már nem tűnt olyan szerencsés választásnak, így maradt a bőröndben, én pedig a szokásos fekete egyrészben strandoltam. Tiszabögi Ilona természetesen semmit sem tud a távoli tengerpartról, neki az arany bikini-felső kell! Nagy nehezen kiegyezünk, szoknyát veszek hozzá, a tetejére pedig egy rojtos poncsót a sprituális-önismereti korszakomból. Tiszabögi a tükörben elégedetten bólint, én viszont kevésbé vagyok biztos benne, hogy jó ötlet absztrakt festménynek öltözni.

Nincs időm az összhatást elemezni, megszólal a telefon. A főnök titkárnője tudni szeretné, miért nem vagyok még benn. Kezdenék magyarázkodni, de meglátom magam a tükörben, jobban mondva a nőt, aki elfoglalta a helyem: a haját babrálja, amíg beszélek, lehetetlenül kék tincse a homlokába hullik. Rádöbbenek, hogy hiába találtam elfogadható ruhát, így akkor sem mehetek be a munkahelyemre. Panaszos hangra váltva elnyöszörgöm, hogy belázasodtam. A főnök nem lesz boldog – pattog a hang a vonal túlvégén. Leteszem a telefont. Ilyen idióta helyzetet! Most mégis hogyan tovább?

Mintha Tiszabögi Ilona írt volna egy novellát, amiben a főhős hasonló helyzetbe keveredik... A könyvespolchoz vánszorgok, és már tényleg betegnek érzem magam. Alulról a harmadik polc, szépirodalom M-től Ty-ig, itt kell lennie. Kevésnek tűnik a könyv, kétszer is újratekintem a sor elejétől, mire rájövök, hogy a Tiszabögi-köteteim mind eltűntek! Összességében pedig az egész polcon van valami szokatlan... Azt az indigószínű borítót, fentről a második sorban (szépirodalom F-től Ly-ig) biztos, hogy még sosem láttam. Milyen könyv ez? Kihúzó, az én nevem áll a gerincén: Gombás Katalin. A cím olvashatatlan.

Körülnézek és a rejtett kamerát keresem, mert most már biztos, hogy valami viccről van szó. Könyvem? Nekem? Kinyitom, a lapok üresek. A polcon, ahonnan kihúztam, további könyvek, mind az én nevemet viselik. Tiszabögi Ilonától viszont nem maradt semmi. Fél szemmel a tükörbe sandítok és meglátom, hogy az eltűnt kötetek szerzője az üres lapokat vizsgálgatja. Elfut a düh, sarokba hajtom a könyvet, és üvöltölni

kezdek. Mi a fene történik itt? Mit csináltál velem? Persze üvölt ő is, az arca egészen kivörösödik. Mit képzelsz magadról? – ordítok tovább. – Idejössz, szó nélkül elveszed a testemet, a könyveimet, és ha így folytatódik, akkor a munkámat is! És mit jelent, hogy az ÉN könyvemben minden lap üres? Ez valamilyen francos pszichológiai üzenet? Szerinted ennyit érek? A hangzavarra a szomszédban lakó nő átkopog a falon. Egyetlen pillanatra zökkenek csak ki. Na persze, hülye liba, most bezzeg kellene a csend? – üvöltök, ezúttal neki. – Nekem talán nem kellene, amikor a nős szeretőddel egymásnak estek? Egy héten háromszor... Ribanc! A ribanc szóra Tiszabögi Ilona kuncogni kezd, és nem tudja abbahagyni, teli szájjal kacag, a hasát fogja, leroskad a földre, én pedig kapkodom a levegőt. A könnyek lecsorognak a nyakán, összevizezik az arany bikini pántját, csiklandozzák a bőröm. Tényleg, kinek a bőre?

A jókedv gyorsabban tűnik el, mint ahogyan jött. Mi történt velem? Hogy kerülök egy másik nő testébe? Megevett álmomban, vagy én raboltam el az ő testét? Hová lett a saját testem? Lehet, hogy összeolvadtunk, és mostantól egyik vagyunk? Hogyan deríthetném ki? Az első használható ötletem, hogy felhívhatnám a házgondnokot elkérni a biztonsági kamera felvételeit, így kiderülne, nem hagytam-e el a lakást éjjel a saját formámban, és tértem vissza Tiszabögi Ilonaként. Aztán gyorsan leteszek róla: a gondnok engem ismer, őt nem, így jobb esetben nem adja oda a felvételeket egy ismeretlen nőnek, rosszabb esetben hívja a rendőröket vagy a zárt osztályt. Ha elvetem azt az opciót, hogy egyé váltunk – mert határozottan nem érzem magam sztárirónak –, akkor mialatt én itt vagyok az ő testében, ő valószínűleg az enyémben van valahol máshol. Megrohan az aggodalom. Mit csinál vele? Remélem, vigyáz rá, ad neki enni, kíméli, meg ilyenek. Csak nehogy extrém sportoló vagy fitnesszőrült legyen, mert nem akarok izomlázat. De ha mégis izomlázam lesz, azt ki fogja érezni: ő vagy én? Abba belegondolni sem merek, mi lesz, ha netán fokhagymát eszik; attól napokig rosszul vagyok.

A fokhagyma gondolatára perverz módon megkordul a gyomrom. Délelőttönként csak kávézni szoktam, fogalmam sincs, mit szokás ilyenkor enni. Kis tünődés után keresek egy reggel is nyitva tartó éttermet, és pepperonis pizzát rendelek, fokhagymás olajjal. Idejét sem tudom, mikor ettem utoljára szénhidrátot, az ülőmunka miatt figyelmem

kell a súlyomra. Tiszabögi Ilonának viszont láthatóan nem kell diétáznia. Lefogadom, hogy pezsgőt is iszik a reggelihez. Dekadens, mint minden író... Kérsz pezsgőt? – nézek a nőre a tükörben, aki csak áll kérdő tekintettel, mintha ő várná a választ, nem én. Felhívom az éttermet, és hozzáadok egy pezsgőt a rendeléshez. – Új vagy itt? – kérdezi a futár, miután alaposan végigmérte az ajtót nyitó nőt. Velem biztosan nem beszélne ilyen hangon. – Nagyon jó ízlésed van, a legjobb pizzánkat választottad – ömlik belőle a szó. – Hívj nyugodtan máskor is, ha megéhezel... Becsukom az ajtót, mielőtt olyat hallanék, amire nem vagyok felkészülve. A pepperoni égeti a nyelvem. Remélem, valahol máshol Tiszabögi Ilonának is könnyezik a szeme.

Ideje eldönteni, mihez kezdjek a hirtelen jött szabadnappal. Utoljára nyolc éve volt ilyen, akkor moziba mentem, ma viszont semmi kedvem hozzá. A barátaimmal nyilvánvalóan nem találkozhatok. Sokszor hallottam, hogy az írók magányos farkasok, de nem egészen így képzeltem. Érzem, hogy mindjárt elönt a pánik, mély levegőt veszek, majd lassan körbenézek a szobában: a korábban félredobott könyv a padlón hever, indigószínű borítóján még mindig ott a nevem. Támad egy ötletem. Mit gondolsz? – nézek a tükörbe. Tiszabögi Ilona válasz helyett megvonja a vállát. Ahhoz képest, hogy író, nem valami bőbeszédű.

Füzetet és tollat veszek elő, betelepízem a fotelbe, gondolom, így szokták csinálni az írók. Gombás Katalin – írom fel a nevemet a lap tetejére. Fél órával később egy sort sem haladtam, a kezem viszont begörcsölt a toll szorongatásától. Nem kellett volna ilyen kőkorszaki módszert választanom. A zsigereimben érzem Tiszabögi megkönnyebbülését, ahogy bekapcsolom a számítógépet, ezek szerint ő azon szokott írni. Még egy rövid vizualizációs gyakorlatra van szükség az írói blokk oldásához, és jöhet az ihlet! Szememet becsukva magam elé képelem a kész könyvet, pörgetem a lapjait, minden oldal teleírva, szépen manikűrözött ujjaimmal végigsimítom a borítót... Várjunk csak! Milyen színe van a körömlakknak? Az enyém pasztellszínű, ez meg itt Ferrari-piros, ami a manikűrös szerint az év színe, de szerintem simán közönséges. Kié ez a kéz? A szépen felépített képet atomjaira robbantja a Ferrari-piros villanás, kinyitom a szemem és pislogok; a monitoron egyetlen mondat: „A nap, amikor Tiszabögi Ilona bőrében ébrednek, egy szokványos csütörtök.”

Egy mondat két óra alatt – fogalmam sincs, hogyan tudnak ebből megélni az írók... Inkább az utcán fogok ihletet gyűjteni, állítólag az is működik. A biztonság kedvéért napszemüveget veszek a bikinis-poncsós szetthez, nehogy valaki felismerjen. Kinn álmos a délután, egy parkban telepszem le, de sakkozó öregurakon, visító óvodásokon és egy szerelmespár civódásán kívül semmit nem látok. A várakozást elunva a közeli bevásárlóközpont felé indulok. A bejáratnál plakát: „Ma este 19.00 órakor író-olvasó találkozó a könyvesboltban Tiszabögi Ilonával.” Azonnal kiver a víz. Mit csináljak? Odamenjek? De hát én nem ő vagyok – bár ezt rajtam kívül senki sem tudja. És ha ott lesz ő is, ráadásul az én testemben? Csak sétáljak be és üljek le mellé? Talán még a testünket is visszacsereélhetjük. Vagy el sem jön? Lássuk be, ezt a változást ő sem tudja kimagyarázni az olvasóknak. Lehet, hogy otthon zokog a lesötétített szobában? Kezdem megsajnálni. Talán meg kéne tartanom helyette az író-olvasó találkozót? A könyveit végül is ismerem...

Az órára nézek, van még idő a kezdésig, győz a kíváncsiság. A könyvesbolt üres, egy eladó a székeket rendezgeti sorokba a szépirodalmi szekció mellett, nem veszi észre, hogy belépek. Kezemmel félig eltakarva az arcom, a Tiszabögi-könyveket keresem, de egy sincs a T betűnél. Innen is eltűntek volna, mint otthonról? Végül megtalálom őket egy külön állványon, alattuk felirat: „Kedvenc olvasmányaink”. Elönt a büszkeség. Kinyitom az egyiket, ott vagyunk a belső borítóján. Mi az, hogy vagyunk? – kérdezi a nő a fejemben, testem beleremeg a felháborodásába. Nos, lehet, hogy te írtad őket, de jelenleg nekem köszönheted, hogy itt vagy – figyelmeztetem –, úgyszólván hagyj abba az önértékeskedést! Valamelyikünk gúnyosan felnevet, egyikünk sem tudja, ki volt az.

A nevetéssel magamra vonom az eladó figyelmét, elindul felém. Látom, hogy felismert – na persze, ő az egyetlen –, tekintete köztem és a kezemben lévő könyv között ugrál. – Egy kicsit korán érkezett, író – dadogja. – Nevezzen inkább írónak, az nem olyan patriarchális – javítom ki –, de az Ilonára is hallgatok. – Zavarát kihasználva egy tollat veszek elő a táskámból. – Szabad? – nézek rá. – Hát persze – bólogat –, megtiszteltetés. „Kedves ismeretlen!” – írom a könyvbe. – „Kívánom, hogy neked is akkora örömet okozzon ennek a könyvnek az olvasása, mint nekem a megírása. Szeretettel.” Tétovázni kezdek, aláírhatom-e, végül, mielőtt meggondolhatnám maga, belefirkantom a

nevet is. Csak reménykedek, hogy hasonló a kézírásunk Tiszabögivel. – Ez maradjon a mi titkunk – suttogom az eladónak, és a kupac közepére rejtem a dedikált kötetet. – Még sétálok kezdés előtt. – Mielőtt bármit kérdezhetne, távozok.

Odakint besötétedett, a fejem könnyű, enyhén szédülök a saját vakmerőségemtől, bár lehet, hogy csak vacsoráznom kéne. Eszembe jut a reggeli pizza maradéka a konyhapulton, így hazafelé indulok. – Szia! Ízlett a pizza? – a hang váratlanul ér. Ez a gondolataimban turkál? – riadok meg, és összehúzott szemmel méregetni kezdem a férfit. Farmer, póló, bőrdzseki és két napos borosta. Ismerős, de nem ugrik be, honnan. – Én vittem neked a pepperonis pizzát – segít ki. – Megjegyeztelek ám! Van kedved meginni valamit? Esetleg még egy pezsgőt? Egyszerre tartom félelmetesnek és vonzónak a férfiakat, akik mindenre emlékeznek. – Nem is tudom... – próbálok időt nyerni, aztán eszembe jut, miért indultam el otthonról: anyaggyűjtés! A parkbeli dögunalom és a nyilvánvalóan megírhatatlan könyvesboltos kitérő semmire sem elég, ezért hajlok rá, hogy igent mondjak. – Ismerek egy szuper helyet a közelben – a férfi jó ütemben kapja el a hangulatváltozást.

A trendi romkocsmában nem sokkal nyitás után még csak szállingóznak az emberek. Pezsgővel a kezemben figyelem, ahogy a hely lassan életre kel. Mint egy álmából ébredő éjszakai ragadozó, jut eszembe és sajnálni kezdem, hogy nem hoztam jegyzetfüzetet. Az ilyen értékes gondolatokat nem szabad veszni hagyni, még írás is lehet belőlük! A férfi sört iszik, és megállás nélkül kérdezzet: mióta lakom itt, ismerem-e a környéket, hova járok szabadidőmben. Amikor a munkámra terelődik a szó, nem tudom, mit válaszoljak, inkább visszakérdezek, szeret-e olvasni. – Aki könyvet olvas, mind ostoba – nevet és közelebb hajol. – Menjünk inkább táncolni! – Pánikba esve kérek egy percet, és kimegyek a mosdóba. Még hogy táncolni?! Utálom! Miért nem lehet anélkül eltölteni egy normális estét valakivel? Megnedvesítem az arcom, és ahogy felnézek, a tükörben Tiszabögi Ilona homlokáról csöpög a víz, kék tincse az arcába tapad. Te tudsz táncolni? – faggatom. Mintha felvonná a szemöldökét. Nincs sok időm, ezért ezt igennek veszem. Sietve felfrissítem a sminkem, és irány a parkett!

– Biztos voltam benne, hogy jól táncolsz – mondja a férfi, amikor később újra az asztalnál iszogatunk –, már amikor reggel megláttalak. – Legszívesebben rágyújtanék, de nincs nálam cigaretta. Mintha kita-

lálná a gondolataimat, előhúz a zsebéből egy csomaggal, és megkínál. Tökéletes karikákat fújok a levegőbe, közben látom magunkat kívülről, a híres író és a pizzafutár. Tetszik a gondolat, talán ebből lehetne írni valamit. Tényleg kár, hogy nem hoztam jegyzetfüzetet. – Hogy te mennyi mindenhez értesz... – a férfi áthajol a füstkarikán, kisimítja a homlokomból, és az ujjára tekeri a kék hajtincset. A finom húzás a fejbőrömmön észhez térít. – Hozok még egy italt – állok fel. – Ne maradj el sokáig! – néz rám, én pedig igyekszem nem értelmezni a tekintetében rejlő üzenetet. A pulthoz indulok, aztán hirtelen váltással a kijárat felé veszem az irányt.

Hazáig futok, az előszobában lerúgom a cipőt, földre dobom a füstszagú ruhákat, leülök a számítógép elé, és írni kezdek. Későre jár, a sorok egy idő után összefolynak a szemem előtt. A billentyűzetre borulva ébredek, amikor másnap 6.03-kor csörög az óra. A tükörhöz futok: Tiszabögi Ilona eltűnt! Újra a saját testemben vagyok, arcomon az ESC billentyű lenyomata. A könyvespolcon a Tiszabögi-könyveim a szokásos helyükön, hiánytalanul. Megkönnyebbülten felsóhajtok: lehet, hogy csak álom volt?

Az órára nézek, mindjárt indulnom kell dolgozni, vár a két szerződéskötés. Az asztalon villódzni kezd a számítógép monitorja. Odalépek, hogy kikapcsoljam, de ahogy megmozgatom az egeret, a képernyőn egy megnyitott dokumentum fogad. Tizenkettes Times New Roman betűk, másfeles sortáv, közel hatvan oldal teleírva. Az első oldal tetején ez áll:

Gombás Katalin: Mások bőrében – abszurd történetek. Lejegyezte: Tiszabögi Ilona